

noemd. Voordat wij nu op al deze formaties dieper ingaan, willen wij weergeven welke dienstplichtregelingen in Indië golden; die golden overigens louter en alleen voor de Europeanen, d.w.z. voor de Nederlanders en Indische Nederlanders, want de Indische Chinezen werden, op enkele vrijwilligers na, niet militair geoefend en van algemene dienstplicht der inheemsen (wij herinneren aan de kleine inheemse militie die in augustus '41 werd geformeerd) was geen sprake.

Het Knil was van meet af aan een beroepsleger – een naar verhouding dure en daardoor vrij kleine formatie. Het werd in de Eerste Wereldoorlog te klein geacht, zodat, toen eenmaal was komen vast te staan dat binnen afzienbare tijd van de vorming van een grote inheemse militie geen sprake kon zijn, in '18 de dienstplicht voor Europeanen van Nederlandse nationaliteit werd ingevoerd. Aanvankelijk gold die dienstplicht uitsluitend op Java en in de evident extra-bedreigde gebieden van Tarakan en Balikpapan, pas in december '39 werd zij tot alle Buitengewesten uitgebreid. In die Buitengewesten werden evenwel maar weinig mannen die de dienstplichtige leeftijd hadden, voor hun eerste oefening opgeroepen, zulks ook omdat alleen op Java en in de gebieden van Tarakan en Balikpapan geoefend werd. Precies als in Nederland had de eerste oefening (die alleen aan diegenen werd opgelegd die niet al in Nederland geoefend waren) voor militairen bij de onbereden en niet-technische wapens een duur van slechts vijf-en-een-halve maand (in de tweede helft van de jaren '30 werd dat negen maanden) – wie dan als grootverlofganger de werkelijke dienst verliet, werd met de in Nederland geoefenden dertien jaar lang administratief bij de z.g. (Europese) militie en vervolgens bij de Landstorm ingedeeld. De militie was bestemd om in geval van oorlog of oorlogsgevaar aan het Veldleger toegevoegd te worden, d.w.z. aan het op Java gestationeerde en daar dan in een speciale positie opgesteld deel van het Knil dat een invasie moest weerstaan – landstormers waren daarvoor te oud; afgezien van een klein aantal dat bij de kust- en luchtdoelartillerie was ingedeeld, zouden zij de z.g. vredestaak van het Knil moeten overnemen: het tegengaan van ongeregeldheden.

Indië telde in '40 ca. twee-en-dertigduizend dienstplichtigen en dezen vielen dus in twee groepen uiteen: de landstormers en de miliciëns; van die laatsten werd toen één jaarlichting geoefend terwijl de vorige wegens de internationale spanningen werd vastgehouden. Zulk een lichting was niet groot: slechts ruim duizend man – dat hing ook samen met het feit dat, meestal met het oog op de economisch belangrijke functies welke de betrokkenen uitoefenden, steeds op grote schaal vrijstelling van de